

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896.

Daarom laat de tarwe en het onkruid tezamen opgroeien totdat de oogst volkomen rijp is, dan zult gij eerst de tarwe van uit het onkruid verzamelen, en na het vergaderen der tarwe, ziet, het onkruid wordt in bundelen gebonden, en het veld verblijft om verbrand te worden.

Gods openbaring in 1832.

1 Juni 1914.

No. 11

19e Jaargang.

WAT NA DEN DOOD?

Te een of andere tijd denkt elk normaal individu er ernstig over wat na den dood van hem zal worden. Het feit dat het voor de natuurlijke zinnen onmogelijk is aan te toonen den juisten toestand van den toekomstigen staat, maakt het raadsel zooveel te meer ontstellend.

Het is waarschijnlijk dat geen twee verschillende persoonlijkheden een volkomen gelijk begrip hebben van den hemel. De opgehouden ideeën echter kunnen worden gegroepeerd in een aantal groote klassen.

Iemands godsdienst hangt voor een groot gedeelte af van wat hij gelooft met betrekking tot des menschen staat van zijn nadat hij van deze aarde is gegaan. Elk der groote theologen van het menschdom heeft zijn eigen leeringen aangaande den hemel. Deze leeringen verschillen van elkander ten hoogste.

De mensch zonder geloof.

Er is een zekere klasse van persoonlijkheden welke heelemaal in geen leven gelooft na den dood. Zij beschouwen het lichaam, wanneer het nederdaalt in het graf, als een gebroken riet of als een verpletterd stuk aardewerk wat nimmermeer hersteld kan worden. Het is als een uitgebluschte kaars welke nimmermeer zal worden aangestoken. Het leven is voor hen een korte spanne van bewust begrip, gevolgd door een eindeloze duisternis welke nooit meer door het licht der bewustheid kan worden doordrongen. Het leven, voor zoover als het der persoonlijkheid zelve aangaat, is geheel en al ijdel, want na een korte periode moet het ten eenenmale worden ontbonden, en geraakt het verloren in het geheel der intelligentie.

Hoe somber is dat uitzicht. Te leven, te bezitten, hoop te hebben, en dan geheel en al der vergetelheid prijs te worden gegeven, en

berooft van zichzelf! Niets kan ijselijker wezen, want zoo de mensch één onderscheidende karaktertrek bezit, dan is dat het verlangen naar voortduur. Hij wenscht zichzelf voor eeuwig verbleven te zien.

Nirvana als de einpaal.

Er is een groep van het menschdom die de Budhistische godsdienst volgt, welke namelijk gelooft in de leer der zielsverhuizing, en een eindelijken staat van rust in Nirvana. Zij gelooven dat een mensch achtereenvolgens verschijnen kan als een paard, een schaap, een olifant, een menschelijk wezen, enz., totdat hij alle mogelijke ondervindingen heeft opgedaan, en hij eindelijk zijn individualiteit opgelost zal zien in dat vage reservoir van intelligentie wat zij Nirvana noemen.

Deze wijze van denken heeft ons alle soorten van fantastische verhaaltjes gegeven, waarin bijvoorbeeld prinses varkens werden, en dat moesten blijven totdat zij verlost werden door het een of andere magische wonder. Zij die dezen godsdienst volgen houden het leven een weinig in waarde, en zij zijn gewillig zich te onderwerpen aan alle soorten van persoonlijk lijden wanneer zij maar verzekerd kunnen zijn van een gunstige geboorte den volgenden keer.

Zelfs hun staat van eindelijke rust schijnt zoo vreemd aan wat verstandige persoonlijkheden zich zouden wenschen, dat de begeerlijkheid ervan grootelijks betwijfeld mag worden.

De verblijfplaats der rusteloze geesten.

Vele volkeren gelooven dat nadat het lichaam sterft, de geest het verlaat en ontastbaar in de ruimte blijft omdolen, dat gemak zoekende wat hij nimmer zal vinden. Zij gelooven niet in eene opstanding van het lichaam, of dat de geest de hoedanigheden bezit van de persoonlijkheid wiens lichaam hij heeft verlaten. Van deze onbeschrijfbaar wezens wordt verondersteld dat zij zich alleen of in groepen door de ruimte bewegen, zonder doel, of zonder eene kennis van de aardsche banden. Soms kwelen zij hen die in het vleesch leven, en van hun wordt verondersteld dat zij zich ophouden nabij de tooneelen voorafgegaan in hun aardsche tabernakelen. Dit idee van een hiernamaals is zóó weerzinwekkend dat men liever denken zou om eens vooral begraven te zijn, en de taak te hebben geeindigd.

Hemel en hel der secten.

Vele van de Christelijke secten gelooven dat alle menschen na den dood geplaatst zullen worden in twee groepen, hen namelijk die zalig zullen worden, en zij die der verdoemenis worden prijs gegeven. Het aanwijzen naar een dezer twee klassen kan worden beschouwd als een zuiver willekeurige daad. In het eene geval zal iemand zoo wanneer hij zijn geloof heeft uitgesproken in de zaligmakende genade van Christus, aan het slot van een goddeloos leven rust vinden in den

hemel, terwijl iemand anders welke nimmer de gelegenheid heeft gehad van den Zaligmaker te hooren, voor eeuwig aangewezen zal worden tot de afschuwelijkheden van brandende zwavel.

De volgers van dit idee omschrijven dikwijls den hemel als eene plaats waar allen vleugelen zullen worden gegeven waarmede zij door de ruimte zullen vliegen evenals vlinders dat doen door de lucht. Een zeker bedienaar des woords, dit onderwerp toelichtende, zeide dat hij verwachtte de eerste tien millioen jaren door de ruimte te zullen vliegen spelende op een harp, en zingende en prijzende God, en daarna, na eene rust te hebben genomen, zou hij de volgende tien millioen jaren hetzelfde doen.

Velen houden het ervoor dat wij elkander in den hemel niet zullen kennen, dat er geene familiebanden zullen zijn, en eveneens geen sexen. Zij gelooven dat zij die gelukkig genoeg zijn dezen gezegenden staat te bereiken, zich zullen wijden aan de overpeinzing van de heerlijkheid van den troon Gods, zingende en prijzende Zijnen naam. Daar is niets in dit schema, waarin de ondervindingen op aarde opgedaan, van dienst zullen zijn.

Vooruitgang in den hemel.

Voor een Heilige der Laatste Dagen zijn de ideën van een hemel, als tot dus verre omschreven, onbegeerlijk en onbestaanbaar met de fundamenteele hoedanigheden der menschelijke natuur. Hem wordt onderwezen dat de toestanden na den dood geheel en al bepaald zullen worden door het soort van leven wat gedurende de sterfelijkheid geleid is geworden. „Zoo iemand rechtvaardig is geweest, zal hij rechtvaardig blijven, en als hij bedorven was, zal hij bedorven zijn.” Voor hem is de hemel eene plaats van orderlijke vooruitgang, waar iemand zijne persoonlijkheid opnieuw zal verkrijgen, en gelegenheid zal hebben het voordeel te gebruiken van al de ondervindingen en intelligentie die hij van te voren in staat mag zijn geweest te verkrijgen. Het is zijn geloof dat wij kennen zullen, en gekend zullen zijn. Een voortduur zal daar zijn van familiebanden, alsmede de voortdurende vreugde van vereeniging. Een der voornaamste trekken van de menschelijke natuur is om vooruit te gaan en om nieuwe intelligentie te erlangen, en het wordt onderwezen dat deze karaktertrek voort zal blijven duren door al de eeuwen der eeuwigheid. In het kort, de hemel zal niet eene plaats wezen van algeheele rust, maar een toestand van werkdadigen dienst. Waarom zou de mensch, na de vreugden te kennen van op te kunnen bouwen, en het geluk der leering en onderwijzing, ontstoken worden van deze gelegenheid na zijn driemaal twintig en een tiental jaren op aarde? Wanneer hij voorbeschikt is een wezen te zijn aan de andere zijde van het graf, waarom zou hem dan niet worden toegestaan voort te gaan met leeren en daden

voort te brengen gedurende al de eeuwen der eeuwigheid? Het heelal is vol van wetten. Daar zijn oneindige kansen om te leerē en te scheppen, en waarom zou Gode niet gewillig zijn Zijne kinderen Zijne voetstappen te laten drukken?

In antwoord op deze vragen onderwees de knaap-profeet Joseph Smith, dat de mensch in werkelijkheid gemaakt was naar het evenbeeld van den Vader in den hemel, en dat hem de gelegenheid zal worden geschonken van voortdurenden groei, totdat hij, door getrouwheid en vlijt, worden kan even als God nu is.

Hoeveel meer heerlijk is een zoodanig uitzicht dan eene ontbinding in het graf, eene vermenging in het Nirvana, dolende als een verloren geest, of zelfs als voor eeuwig te zullen zingen voor paarden poorten.

Improv. Era.

OPVOEDING

door

FRANKLIN R. LAMBERT

Conferentie-president te Arnhem.

(Vervolg van blz. 151.)

Vreugde is eene der beste gaven van God. Zij is het opbeurend gevoel wat wij ondervinden zoo wanneer wij, door eigen inspanning, ons zelve omhoog voelen gaan. Vreugde is het gevolg van der waarheid na te leven; zij vergezelt elke overwinning over hinderpalen, hetzij die hinderpalen lichamelijk zijn, of wel intellectueel, moreel of geestelijk; en onveranderlijk wordt dit gevoel ondervonden wanneer anderen door ons gediend zijn zooals wij ons zelve dienen. Genoegen, wat zeer dikwijls foutief voor vreugde wordt aangezien, komt vaak zonder aanwezigheid van zelfopoffering, en zou in zoodanige gevallen beter „gemak” kunnen worden genoemd; ook vloeit het wel voort uit werkzame zelfvoldoening, als wanneer het „koestering” zoude kunnen worden geheeten. Op prijs stelling echter van de deugden van ons of van anderen, brengt vreugde voort.

Denkende over deze waarheden wordt ons ten deele verduidelijkt hoe groot de liefde is van God, voorts hoe vreugde aangebracht wordt door in staat te zijn de waarheid te vatten, alsmede dezelve na te leven, wat namelijk van meer waarde is dan alle rijkdommen der aarde. Eveneens hebben wij gezien dat onze gelegenheden om goed te doen van dag tot dag verwisselen, en dat deze verwisseling gaat van lagere tot hoogere gelegenheden.

In zooverre als onze voorrechten van van daag van meer waarde zijn, of voordeeliger althans dan die van gisteren, is het duidelijk dat ook wij van dag tot dag sterker dienen te worden, opdat wij met succes van deze vooruitgang profijt zullen kunnen trekken. Voort

dienen wij te gaan om meer en meer in aanraking te komen met verhevener toestanden, zoo wij onze talenten gebruiken in plaats van ze weg te doen. En zoo zal te eeniger tijd, in de toekomst, wanneer de mensch opklimt op den weg der vooruitgang, hij het voordeel genieten van te komen in de tegenwoordigheid van onzen hemelschen Vader. Christus gaf zijn leven omdat het Hem opnieuw terug bracht in de tegenwoordigheid van God, en Hij — Christus — openbaarde de waarheid, welke, zoo wanneer gehoorzaamd, van den mensch een wezen zal maken, in staat om de zegeningen op prijs te stellen die hem ten deel zullen vallen als hij de bovengenoemde gelegenheid zal erlangen. Christus kwam opdat de mensch vreugde zoude hebben.

Geheel vooraan in onze bespreking hebben wij in 't algemeen aangehaald de verschillende machten der menschen, hunne roepingen, en de mogelijkheden waartoe zij in staat zijn. Eveneens hebben wij gesproken van kennis, als zijnde zaligheid, van intelligentie als zijnde de glorie of heerlijkheid van God. Dit nu beteekent niet enkel de ontwikkeling van het verstand, maar opvoeding tot deze dingen beteekent voor ons een sterk gemoed, een medelijdenden geest, en een welgevormd en rein lichaam.

Alvorens wij verder gaan wensch ik te zien opgemerkt dat deze verschillende gedeelten des menschen niet onathankelijk zijn van elkander. Zij allen hangen samen, en vóór dat de eene eindigt, begint de andere. Het is hierom dat wij niet het valsche idee moeten bekomen, dat wat het eene van deze gedeelten in staat is op te bouwen, niet van invloed is op de andere gedeelten. Onze leerstelling onderwijst ons bijvoorbeeld niet dat het lezen van goede boeken voedsel is enkel voor het verstand. Neen, het ontwikkelt èn het verstand, èn het gemoed, beiden. Waar is het dat de eene zaak meer de macht zal ontwikkelen en aandoen van een zekere eigenschap dan wel iets anders, en vandaar dan ook dat wij spreken van materialen welke dienen om op te bouwen en een deel van onze hoedanigheden te worden, welker materialen, zedelijk, geestelijk, of lichamenlijk voedsel zijn, voor het gemoed, den geest, het lichaam, enz.

Thans zullen wij trachten in algemeenen zin aan te toonen den weg waarin wij hebben te wandelen om die kennis te verkrijgen welke ons brengen zal tot eene met bewustheid genieten van de toestanden die ons deel zullen zijn om te verkrijgen. Dit kan het beste worden gedaan door de ontwikkeling te beschouwen onder de volgende hoofden: ten eerste, vermeerdering van onze vermogens, en ten tweede, dezelve in goeden en gezonden toestand te houden.

Ontwikkeling bestaat in meer in staat te zijn om iets te kunnen doen. De snelste en meest succesvolste vooruitgang wordt gemaakt wanneer de vermeerdering tot het maximum wordt opgevoerd, en de vermindering tot een minimum terug wordt gebracht. De bekwaamheid

om goed te doen is datgene wat Christus ons wenschte te zien verkregen.

Onze vermeerderde bekwaamheid met betrekking tot ons stoffelijk deel wordt verkregen door het voedsel wat opgenomen wordt door ons lichaam. Alle zoodanige stoffen opgenomen, dienen echter niet om ons lichaam op te bouwen. Wij zouden het voedsel kunnen rangschikken onder twee hoofdgroepen, namelijk opbouwende stoffen of wel heilzaame, en nadeelige.

Er is een aantal redenen waarom verschillende soorten van stoffen niet van heilzamen aard zijn. In de eerste plaats kan zulks tot oorzaak hebben den toestand van ons zelve, en in de tweede plaats, de soort der stof. Niet al het voedsel kan een gedeelte worden van onze krachten. Zeer vaak lezen wij boeken, maar de gedachten daarin ontwikkeld, worden niet altijd de onze. Dit heeft een der twee oorzaken ten grondslag, namelijk gebrek aan behoorlijke belangstelling, of wel: de daarin ontwikkelde gedachten zijn te groot voor ons om te bevatten. Eveneens is het mogelijk voor iemand een met goeden geest bezielde vergadering te bezoeken, en toch niet te hooren wat gezegd wordt, of wel niet den invloed te gevoelen van den geest die aanwezig is. Van, hoewel heilzaam, voedsel te nemen, wanneer het daarvoor niet den tijd is, heeft zelfs zijn verzwakkende resultaten. In het bijzonder kan dit gezegd worden van het lichamelijke of stoffelijke voedsel; zelden daarentegen is het dat iemand te veel voedsel voor den geest of het gemoed erlangt, waar het een feit is dat vele menschen meer voedsel eten in stoffelijken zin, dan vereischt wordt om in hun lichaam nieuwe cellen te bouwen, of wel de verwoeste deelen opnieuw van kracht te voorzien. Dit is groot verkeerd, want het heeft vele schadelijke gevolgen op onze gezondheid.

We zouden een gezond persoon dwaas noemen zoo hij op een warmen zomerdag een winteroverjas zou dragen, maar als hij een derde meer eet dan noodig is, zeggen wij door den regel niets.

Eveneens zijn daar de stoffen die ten allentijde nadeelig zijn, onverschillig of de persoon sterk is of zwak, en waardoor de hoedanigheden des menschen direct of indirect gaan verzwakken. Sommige menschen nemen hiervan, niet wetende de slechte gevolgen, en anderen doen het wetende dat het tegen hun gezondheid is. Onverschillig echter blijft het altoos voor iemand een mager excuus, te zeggen dat hij het niet geweten heeft. Het toont enkel slechts aan in gebreke te zijn gebleven gelegenheden om te weten ongebruikt te hebben gelaten. Ik wensch niet beweerd te hebben dat wij alles zouden behooren te weten, maar door den regel weten wij niet zooveel als wij behoorden te doen, en bijlange na niet zooveel als wij het voorrecht hebben gehad te leeren. Voorbeelden hiervan kunnen elken dag worden gezien. Een rooker, of iemand die sterken drank drinkt,

is in sommige gevallen er niet mede bekend dat zulks te doen een stap achterwaarts is; anderen daarentegen zullen zeggen, ja wij weten wel dat het verkeerd is, en dat wij betere gezondheid zouden genieten door het na te laten, maar Nog weer anderen beweren tot dusver in hun leven gezondheid te hebben genoten, en gelooven dat zij niettegenstaande dergelijke minder goede gewoonten toch hunne gezondheid niet zullen behoeven te derven.

De tweede vereischte tot ontwikkeling is: onze krachten in een gezonden toestand te houden. Dit wordt gedaan door onze vermogens rein en zuiver te houden, hen behoorlijke oefening en behoorlijk voedsel te geven. Dat wil zeggen: eenheid te hebben en te brengen onder onze eigenschappen.

Het lichaam, wat het fundament is der ziel, wordt rein gehouden door te baden, behoorlijke ademing en het innemen van versche en gezonde lucht, geregelden slaap, het eten van zuiver en heilzaam voedsel, het dragen van schoone kleeding, niet te veel en niet te weinig, en het geven van behoorlijke oefening aan de spieren. En om aan te toonen hoeveel invloed zulks heeft op den mensch, wensch ik aan te halen de woorden van Rumford, „Zóó groot is het gevolg van reinheid en zuiverheid en zindelijkheid op den mensch, dat het zich zelfs uitstrekt op zijn zedelijk karakter. Deugd woont nimmer lang in een vuile omgeving; noch geloof ik dat er ooit iemand gevonden werd welke nauwgezet zindelijk was en tevens een stelselmatige schurk.”

Het verstand behoort bij studie eveneens in een harmonieuze conditie te worden gehouden. Studeeren beteekent het najagen van kennis. Studeeren is meer dan leeren, het is uitgezochte leering. Studie bestaat uit twee gedeelten: het verzamelen van feiten, en het uitdenken of het trekken van conclusies. Bemerkingen verkrijgen wij door waarneming, en gedachten ontvangen wij door nadenken en weerspiegeling der onderwerpen. De uiter- en innerlijke wereld is ons veld voor het vinden van onderwerpen voor studie.

De middelen om een denkend en gezond mensch te maken zijn: boeken, openbare samenkomsten, de leerkamer, alsmede omgang. Als reeds gezegd, iemand behoort aandacht te schenken aan wat hij ziet, hoort, proeft en gevoelt. Voelen beteekent meer dan enkel te voelen met ons lichaam, het beteekent evenzeer voelen met onzen geest. Zeer dikwijls worden wij door onze zinnen verleid, maar het is onze plicht deze zwakheid te overwinnen. Wij dienen eene kennis te erlangen van de dingen zooals zij zijn.

Omtrent dit punt wensch ik het volk, en in het bijzonder de jongeren die dit lezen, te vragen: gebruikt gij ten volle de gelegenheden U geschonken? Bezoekt gij de publieke leeszaalen wanneer gij tijd hebt, om door zoo te doen uw lichaam rust te gunnen van Uw dagelijksch werk, terzelfder tijd Uw geest en gemoed voedsel voor oefening verschaf-

fende? Is het mogelijk voor U een avondschool te bezoeken? Hebt gij hier ooit te voren aan gedacht? Een groot aantal der jongeren zou dit kunnen doen als zij wilden. Dit zou niet veel tijd en geld komen te kosten.

De eerste stap op het gebied van geestelijke ontwikkeling is: overtuigd te geraken dat de mensch niet alleen kan leven, dat de mensch niet onafhankelijk is. Elk ding wat wij hebben is zijn oorzaak verschuldigd aan weer iemand anders, die het ons namelijk heeft gegeven, of althans ons heeft geholpen het te verkrijgen. En wat wij op onze beurt weer zeggen zal niet nalaten zijnen invloed ten goede of ten slechte uit te oefenen op iemand anders. Te spoediger dat de wereld tot eene kennis komt van dit feit, te spoediger zal de mensch beginnen zijnen naaste lief te hebben. Het menschdom te helpen houdt onzen geest in gezonden toestand.

Boven hebben wij gesproken van menschen, geene kennis hebbende somwijlen van dingen welke door hen worden gedaan, of van hen die niet de sterkte bezitten hunne hartstochten te overwinnen of die onder contrôle te stellen, of wel die daaronder hoogst onverschillig blijven. Deze dingen toonen de afwezigheid aan van het Christelijk ideaal. Altijd zou het ons streven zijn het lagere plaats te doen maken voor het grootere. Onbehoorlijke toegeving aan de hartstochten verlagen den mensch als een geheel, ze verwoesten de zoetheid van den geest, de sterkte van het gemoed, en de schoonheid van het lichaam.

Het verlangt ernstige, eerlijke, en getrouwe pogingen om vooruit te kunnen gaan. Eerlijk dienen wij te zijn met ons zelve en met God. En wat wij in ons bezit hebben zijn onze menigvuldige gelegenheden en het altijd tegenwoordige „thans”. Het „heden” is de eenige schakel in de keten der eeuwigheid welke wij gebruiken kunnen, en al de toekomst wordt gemaakt van het met succes in toepassing gebrachte „thans”, en al de „hedens” welke nog door te maken zijn. Dit wordt vereischt om eenen God te worden, redenen waarom wij nu ons best hebben te doen.

RECTIFICATIE.

Door een misverstand tusschen redacteur en assistent is in het vorige nummer van De Ster eene fout geslopen, welke wij het noodzakelijk vinden hierbij te verbeteren. Op blz. 160 lezen wij in het bericht aangaande het werk gedaan gedurende de conferentie-week te Salt-Lake-City, den volgende zin: „De Antwerpensche conferentie buiten beschouwing gelaten, hebben de andere conferenties 10¼ verkocht per Ouderling. Dit moet wezen: „De Antwerpensche conferentie overtrof de andere conferenties, door 10¼ exemplaar per Ouderling te verkoopen.”

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
LE GRAND RICHARDS.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

DROEFHEID NAAR GOD.

„De droefheid naar God werkt eene onberouwelijke bekeering tot zaligheid, maar de droefheid der (naar de) wereld, werkt den dood.” Dat is het Schriftwoord, en... het is een wáár woord.

Wij hebben, althans velen van ons, in ons leven eenen tijd gekend dat wij eene droefheid naar God hadden. 't Was toen wij het evangelie aannamen. Immers, hadden wij geene droefheid naar God gevoeld, geen ernstig verlangen om Zijnen wil te doen, al viel die wil ook buiten het verloop der dingen die der wereld aangenaam is, dan hadden wij, als zoovele anderen, het evangelie en de prediking daarvan den rug toegekeerd, en ons geene moeite gedaan om in contact te blijven met het Goddelijke plan. Aan de droefheid der wereld is zeer gemakkelijk leniging te verschaffen. Zoo wij ons dompelen in de geneugten van de tijden dan zullen wij al spoedig geene droefheid der, of naar de wereld meer kennen, maar in negatieven zin zal die droefheid zeer spoedig in vreugde verkeeren, al eindigt die vreugde per slot van rekening dan ook in de grootst denkbare droefenis.

Gods droefheid te hebben, wil zeggen zich bewust te zijn Gods geboden te hebben overtreden, en een verlangen te bezitten die zaken met Hem in 't reine te brengen. 't Was Gods droefheid die den dichter van Ps. 51 de woorden van ootmoed in den mond legde, en tevens was het Gods droefheid die Petrus naar buiten dreef toen de haan driemaal gekraaid had, en hij den Heer even zoo vele malen had verloochend.

Die droefheid werkt eene onberouwelijke bekeering tot zaligheid. Eene zaligheid die geboren wordt door het bewustzijn met de zonde te breken en vergiffenis te hebben erlangd van in 't verleden bedreven slechte daden.

Die droefheid leidt tot diepe nederigheid; eene nederigheid geschikt makende om de simple geboden van den Heer te gehoorzamen, waardoor later groote vreugde ontstaat. De droefheid over de zonde gevoeld en toch die zonde niet nagelaten, is geene droefheid naar God, maar is slechts een ijdele opwelling welke den mensch nimmer eenigen baat zal geven. Alleen wanneer die droefheid zich zoover uit gaat strekken dat de zonde nagelaten wordt en in de toekomst niet meer bedreven, dan rijst het bewustzijn, dat het middel tot vergeving daarvan, door den Heer ingesteld, vruchten heeft gedragen, en

bij Hem is aanvaard geworden. Dan verandert de droefheid naar God in eene vreugde, zijn wortel zoekende in het eeuwige leven, in de toekomst den getrouwen voorzeker beloofd. Dan wordt droefheid in genot en blijdschap veranderd, en is daarom in zijn gevolgen juist van tegenovergestelden aard als de droefheid der of naar de wereld, welke ten slotte den dood werkt.

De beginselen der droefheid naar God zijn door de Heiligen gelegd geworden, en bij onderhouding der geboden hen thans toevertrouwd, bezig te ontwikkelen tot levensvreugde van nimmereindigenden aard. Echter slechts dan wanneer aan de wetten dier beginselen wordt voldaan. Veranderen wij de opgelegde geboden, en laten wij na te streven datgene wat verwacht wordt van Heiligen, dan is onze droefheid naar God eveneens slechts schijnbaar geweest, en de halmen die op mogen spruiten, zullen blijken in den dag des oogstes ledige halmen te zijn geweest, welke geene waarde hebben, en met het onkruid uitgerukt zullen worden en in het vuur verbrand.

De ware en onbevekte godsdienst voor God den Vader is: weduwen en weezen te bezoeken in hunne verdrukking. Dat wil zeggen, goed te doen op de wereld. Niet ons leven door te brengen in gekrijt over bedreven misdaden, maar van dag tot dag ons zelve te beteren en de innerlijke dingen der godsdienst in levende toepassing te brengen gedurende den korten tijd die ons is toegestaan hier te besteden aan onzen proeftijd. Waren we er altijd slechts van door-drongen dat dit leven enkel maar een proeftijd is, een tijd waarvan het welslagen bepalen zal het eeuwig welslagen der toekomst.

Weliswaar gelooven de Heiligen der Laatste Dagen in verschillende graden van heerlijkheid, en oppervlakkig beschouwd laat dit de gedachte toe, dat zoo de hoogste heerlijkheid niet kan worden bereikt, ook de tweede, en anders desnoods de derde eveneens nog heerlijkheden zijn, waar het goed zal wezen om te vertoeven, al is het dan niet de allerhoogste. Dit is evenwel zoo niet. Mag de toestand voor hen die de eeuwige en volle wetten van God niet gekend hebben een dragelijke zijn in die oorden door ons gerangschikt onder den naam van terrestriale en telestiale heerlijkheid, voor ons, die eene kennis hebben erlangd van wat ons leiden kan tot de hoogste sfeer, alwaar het ons vergund zal wezen den God des lichts en Zijnen Zoon, onzen Verlosser te zien, voor ons, zeggen wij, is een leven op eene mindere plaats: d e h e l. Het loon der droefheid naar de wereld, wat den dood ons baart.

Wij vertoeven alle dag nog in den tijd dat ons leven gebeterd kan worden. Dat wij ons van onze zonden kunnen bekeeren, en wanneer oprecht daarvan teruggekomen, ons genade voor recht zal worden vergolden. Ook voor ons kan echter eenen tijd komen dat het te laat is. Dat de poorten der genade die wij ons geopend zagen in den

tijd op aarde, voor onafzienbaren tijd gesloten zullen zijn, en we nimmermeer die groote, die eeuwige voldoening zullen kunnen genieten die wij hadden kunnen smaken wanneer wij steeds getrouw waren geweest in het onderhouden en het najagen van datgene wat wij eenmaal voor goed hielden.

Behalve het feit dat het ons verduidelijkt het rechtvaardige plan Gods, dat den dooden het evangelie verkondigd wordt, is daar in de geschiedenis van de prediking van Christus aan de geesten van hen die gezondigd hadden in de dagen van Noach; toen de lankmoedigheid van God had verwacht dat zij tot bekeering zouden komen, nog een andere les voor ons om te leeren. Het spreekt ons namelijk van de droefheid naar God die te laat kwam. Deze geesten was in het vleesch de gelegenheid geschonken eene droefheid naar God in toepassing te brengen om daarmede eene droefheid van tweeduizend jaren te ontkomen en in dien tijd op te kunnen klimmen tot heerlijkheden als Noach reeds toen zal bezeten hebben. De droefheid echter naar de wereld, die ook bij hen den dood werkte, was oorzaak dat deze grootere en betere droefheid niet door hen werd bewerkstelligd, waarvan, zooals wij weten, het gevolg was dat zij droevig moesten boeten.

Heel de geschiedenis is ons ter leering geschreven. Alles wat in aloude dagen is opgeteekend geworden, dient om bij ons de gedachte te verwekken dat het Gods plan is den menschen tot bekeering te roepen, en dat die bekeering, hoe eerder begonnen, hoe rijper vruchten zal kunnen voortbrengen.

Gods droefheid werkt naar waarheid eene onberouwelijke bekeering tot zaligheid, terwijl de droefheid der wereld den dood werkt in zijn veelomvattenden en alleszeggende beteekenis van het woord.

VERBETERING.

Het is ons een groot genoegen onzen lezers met dit nummer enkele verbeteringen te kunnen aanbieden met betrekking tot ons tijdschrift. In de eerste plaats is door den drukker een geheel nieuw letterstel aangeschaft geworden, wat het werk naar wij hopen in de toekomst zeer veel ten goede zal komen. Voorts hebben wij De Ster laten drukken op eene betere papiersoort, wat eveneens aan het heheel een degelijker aanzien zal verleen, en ten derde hebben wij het goedgevonden direct de randen der bladzijden te laten afsnijden wat het lastige openmaken der pagina's voor de toekomst doet vervallen. Wij hopen dat deze verbeteringen door onze lezers op prijs zullen worden gesteld, en het hen tevens aanleiding mag geven geregeld hun abonnementsgeld te betalen, opdat wij hierdoor in de gelegenheid kunnen worden gesteld op den ingeslagen weg tot verbetering voort te gaan.

Redactie.

WIJ ZULLEN IN HET HUIS DES HEEREN GAAN.

In de dagen van het koninkrijk van het aloude Israël was Jeruzalem de geliefde stad. Aldaar namelijk stond, zooals wij uit de geschiedenis des Bijbels weten, het Huis des Heeren. „Onze voeten zijn staande in uwe poorten,” zoo heet het in Ps. 122, alwaar David bezingt de vreugde die ondervonden werd door de bedevaartgangers wanneer ze in processie optrokken naar de hoofdstad des rijks, en een bezoek gingen brengen aan de heilige plaats, welke de Heere zich had uitverkoren om Zijnen Naam daar groot te zien gemaakt. „Onze voeten”, — hier spreken de bedevaartgangers met en voor elkander, terwijl de vreugde die elk voor zich persoonlijk gevoelde bij zoo heugelijk eene gebeurtenis, tot de „getuigenis namelijk Israëls, en om den naam des Heeren te danken” (vers 4.) uitgedrukt wordt in het eerste vers, door de woorden geuit door den mond van David, „Ik verblijde mij”.

Een soortgelijk Huis des Heeren hebben ook de Heiligen der Laatste Dagen in dezen tijd. De oorspronkelijke en reine godsdienst van het Jodendom was geheel gebaseerd op dezelfde beginselen als waarop thans nog het evangelie is gegrondvest, en, was het niet om den afval door het Israël van voorheen reeds in zoo sterke mate begonnen, de leerstellingen van een en ander hadden geene hervorming behoeft dan enkel die om ze aan te doen passen aan de toestanden van latere tijden.

Zooewel als Gods volk van den lateren tijd thans in het bezit is van tempelen, opgericht enkel voor bijzondere doel van den lof des Heeren te bewerkstelligen door middel van de verschillende dingen door Hem in dien zin geopenbaard, alzoo ook was de tempel des Heeren, of het Huis Gods, meermalen zoo genoemd, in die dagen voor dat bijzondere doel opgericht.

Kort na Israëls verlossing uit de slavernij van Egypte, beval de Heere het volk, Zijnen naam een heiligdom te bouwen, waarvan Hij het bestek omstandig verklaarde. Ofschoon dit voorloopig slechts eene tent kon zijn met het oog op de reizen der Joden naar het beloofde land, was zij in het oog loopend prachtig gemeubileerd en ingericht. Het beste van de bezittingen des volks was voor den bouw en de inrichting ervan gebruikt. En de Heere nam dit offer van Zijn dolend volk aan, door Zijne heerlijkheid er in te doen aanschouwen, en Zichzelve er in te openbaren. Toen nu later het volk zich in het beloofde land had nedergezet, werd den Tabernakel der Sauwenkomst eene meer bestendige rustplaats gegeven, maar bleef geëerd, om zijn geheiligd doeleinde, totdat hij door den Tempel van Salomo, als het heiligdom des Heeren, werd opgevolgd.

Deze tempel, een der prachtigste gebouwen ooit door den mensch

voor een heilig doeleinde opgericht, werd met indrukwekkende plechtigheden ingewijd; zijnen glans was echter van korten duur, want binnen den tijd van veertig jaar van af den tijd zijner voltooiing, ging zijne glorie tanen, en ten laatste werd hij een prooi der vlammen. Nadat de Joden van hunne ballingschap waren teruggekeerd, werd er eene gedeeltelijke herstelling begonnen, en door den vriendschappelijken invloed van Cyrus en Darius, werd de tempel van Zerubabel ingewijd. Dat de Heere deze poging van Zijn volk, om een heiligdom voor Zijnen naam te handhaven, aanvaarde, wordt volkomen duidelijk aangetoond door den geest die Zijne dienaren aanspoorde, waaronder Zacharia, Haggai, en Maleachi. Deze tempel bleef bijna vijf eeuwen bestaan, waarna, slechts enkele jaren vóór de geboorte van den Zaligmaker, eene herstelling begon onder den goddeloozen Herodes de Grootte, vanwaar de naam „Tempel van Herodes” zijnen oorsprong ontleent. De val van dezen tempel begon reeds ten tijde der kruisiging van Christus, en in het jaar 70 na Christus werd de verwoesting door Titus voltooid.

Dat is, in 't kort, de geschiedenis van den Tempel, of het Huis des Heeren in de dagen der oudheid. Het was dien tweeden tempel, onder Cyrus en Darius herbouwd, waarvan in bovenaangehaalden Psalm, sprake is. Die tempel heeft, zooals gezegd, eeuwen bestaan, en de glorie en heerlijkheid daarvan was de trots en de vreugde der Joden, en de schoonheid ervan was in die dagen wereldberoemd.

Geen wonder derhalve dat de pelgrims, die uit de vlakke velden van het vruchtbare Palestina, van heinde en verre, vooral op grooten verzoendag, samenkwamen om hunnen God te loven en te prijzen, en hunne zegeningen in dien tempel te ontvangen, zich uitermate verheugden en verblijdden.

Gods volk van deze dagen heeft het, onder den zegen van den Almachtige, verder gebracht dan de Joden, het oude verbondsvolk, ooit in staat zijn geweest te kunnen doen. Zes tempelen reeds zijn door de Heiligen der Laatste Dagen gedurende de tachtig jaren van de herstelling van het evangelie, opgericht geworden. En, schoon het volk van het Westen twee dezer tempelen door de roof- en plunderzucht van het gepeupel heeft moeten missen, en evenals het Israëel van voorheen, hunne vreugde derhalve niet onvermengd is gebleven, niettegenstaande dat zijn er toch nog vier heilige plaatsen overgebleven waar de onderscheidene verordeningen van het evangelie overeenkomstig 's Heeren duidelijk gegeven openbaringen, worden voltrokken.

Niet elk der Heiligen, althans niet hen die zich nog in de zendinglanden bevinden, is het gegeven hunne voeten naar die heilige plaatsen te richten. Daar is ons bekend, dat eene belofte door den Heere is gegeven dat hij die ernstig werkt, en getrouw is, en een verlangen heeft om 's Heeren aangezicht in Zijnen tempel te zoeken, hiervoor de ge-

legenheid te een of te andere tijd zal worden gegeven. In afwachting daarvan echter is ons het voorrecht beschoren om alhier elken Zondag, en somwijlen eveneens eenmaal per week, tezamen te komen en eene voorsmaak te genieten vanwat ons eens geschonken zal zijn zoo het ons vergund wordt evenals de Joden uit Psalm 122, onze voeten te zien staan in de poorten van des Heeren huis.

Zeer noodig is het dat eveneens bij het bezoeken dier vergaderingen, al worden ze met nog zooveel eenvoud en soberheid gehouden, onze harten met eerbied en vreugde vervuld zijn. Hoewel onze godsdienst in het geheel geene schijnvroomheid wenscht te kweeken, en in geen enkel opzicht de somwijlen zoo nauwe en bekrompen begrippen deelt om zich van alle vermaak te moeten spenen, zoo dient ten zeerste echter in oogenschouw te worden genomen dat wanneer wij ter vergadering gaan, ons een geest dient te bezielen gelijk aan die van het oude verleden waarvan wij spraken.

Het doel van dit artikel nu is in geenen deele onze leden te willen gispnen, maar toch gelooven wij dat een ernstige en liefdevolle vermaning dienaangaande af en toe geen kwaad kan.

In vele opzichten namelijk zouden wij ons gedrag somwijlen, voor, in, en na de vergadering heel wat ten goede kunnen wijzigen.

Wij waren eens op eene der vergaderingen hier te lande, en alles was voor 't beginnen gereed. 't Was reeds enkele minuten over den aanvangstijd, en de leider zou juist opstaan om een lied om te zingen op te geven. De deur gaat open, en een jonge zuster komt binnen. In plaats van spoedig te maken dat ze ter plaatse kwam, gaat ze eerst het rijtje passeeren, deelt hier en daar een hand uit, en komt eindelijk nog heel parmantig op het platform toestappen, en reikt elk der aanwezige zendelingen eveneens een hand. Al dien tijd had onze leider reeds met zijn boek gereed, klaar gezeten om op te staan en het begin der samenkomst aan te kondigen. 't Was al niet meer vóór den tijd, neen het was reeds enkele minuten te láát.

In grootere vergaderingen zal zoiets natuurlijk niet zoo licht plaats kunnen grijpen. De menigte dan is te groot, en het inkomen van een of meer is, hoewel altijd storend, toch niet van zoo overwegenden aard dan dat in kleine samenkomsten wel het geval is. In eene bijeenkomst van twintig of dertig menschen geldt elkeen als eene persoonlijkheid, en bij het doen van dergelijke dingen, als boven aangehaald, hòe goed ook gemeend, is er verstoring gebracht. 't Was natuurlijk het doel niet van onze goede zuster om de zaak in de war te brengen, maar enkel was het achteloosheid, wat somwijlen toch erg genoeg kan zijn.

Ook is meestal in onze bijeenkomsten te veel leven. Vooral voor dat de vergadering eigenlijk begint. Bijna elkeen stelt het zich ten plicht met deze of die een klein woordje te wisselen, hier even naar toe te knikken, die broeder of zuster een blik van verstandhouding

te geven, enz. Dat is geen orde. Zulks behoorde niet te zijn.

Wij weten natuurlijk wel dat voor 't grootste gedeelte dit voortkomt uit het feit dat men zich allen na aan elkander verwant gevoelt; dat men zich als enkelingen tezamen verbonden weet, te midden van een groote wereld die anders denkt als wij, en waarvan wij in 't geheel geen sympathie of instemming hebben te wachten. Toch dienen wij in 't oog te houden dat wij in onze samenkomsten ons op eene plaats bevinden waar de Heere gediend wordt; waar wij om Zijnen Geest en de tegenwoordigheid daarvan vragen. We moeten ons steeds te binnen brengen dat wij zelve gelooven in een evangelie van orde. Dat orde en regemaat een der eerste wetten is van het Koninkrijk Gods, en derhalve de onderdanen van dat Koninkrijk hiervan ten diepste doordrongen behoorden te zijn.

Is de vergadering eenmaal begonnen, dan schijnt het aan sommigen onzer somtijds nog moeilijk te vallen zich geheel in den toon te houden die vereischt wordt. We gebruiken bij elke vergadering op Zondagavond het Heilig Avondmaal, en we zijn meermalen zeer verwonderd geweest te zien hoe het is alsof deze communicatie met den Heer zoo zeer spoedig bij ons uitgewischt schijnt. Nog ternauwernood heeft het orgel zijn laatste tonen doen weerklinken of we hebben meermalen een gedeelte van de saamgekomenen een lustelooze houding zien aannemen welke niet eerder voor ware belangstelling in een en ander schijnt te zijn overgegaan al eer de vergadering ten einde is gebracht. Dan is alles agitatie. Geen rustig zich verwijderen, geen rustig en spoedig de zaal of plaats van samenkomst ontruimen, maar dan schijnt het alsof er eerst beteekenis werd gegeven aan het naar de vergadering gaan. Lange gesprekken over koetjes en kalfjes, (bleef het daar maar bij) worden gehouden. Lachpartijen menigmaal georganiseerd, en reeds dikwijls is het gebeurd dat de zendelingen, zoo de vergadering het voorrecht had bezocht te zijn geworden door een of meer ernstige vreemdelingen, in de week wanneer ze met den vreemdeling een afspraak hadden gemaakt aan zijn huis een bezoek te brengen, eerst alle denkbare verontschuldigungen, — die menigmaal in 't geheel niet te vinden zijn, — bij moesten brengen om voor den vreemdeling de positie en het gedrag te redden van een aantal onzer jeugdiger leden op eene ernstige bijeenkomst waar het woord van God, volgens de zuivere herstelling in deze dagen, den vreemden wordt aangeboden.

Zeg nu niet waarde lezers van ons tijdschrift dat Nurks aan 't woord is, en dat die vitten wil. We allen weten zeer wel dat zulks niet waar is. 't Is ook geen vitten wat het doel uitmaakt van dit schrijven. Neen, het is, zoo 't een steentje kon bijdragen aan de zuivere samenvoeging van ons zelf als levende steenen welke een 'deel uit hebben te maken van den heiligen tempel welke wij tot plicht hebben van ons zelve te maken, opdat een en ander tezamen op kan wassen in den Heere.

Het is Gods gemeente die wij te vertegenwoordigen hebben, en dat hebben wij te beseffen. Evenals ons dagelijksch gedrag van zoo verbazend veel invloed is op hen met wien wij geregeld in aanraking komen, zoo ook is ons gedrag in de vergaderingen van invloed op hen dië ons somwijlen daar komen te bezoeken.

Wij hebben eens geschreven, dat we zóó hadden te leven dat de menschen onze goede werken zouden zien opdat zij daardoor onzen Vader die in de hemelen is, mogen leeren verheerlijken. Tot die goede werken behoort ook, mede in de eerste plaats, onze wijze van optreden zóó in 't openbaar als onze samenkomsten dat zijn.

Kunnen we geen voldoende plaats en tijd vinden elkander onze nieuwtjes te vertellen, anders dan in de vergadering? Kunnen we onzen broeders en onze zusters geen hartelijken handruk geven vóór of nà de vergadering, als wij ons buiten ons kerkgebouw bevinden? Kunnen wij aan de mededeelingen die wij allicht den zendelingen hebben te doen niet op eene andere plaats uiting geven dan juist in het Huis des Heeren. Ons vergaderlokaal is wel geen tempel, maar toch als wij onze sacramenten daar opofferen, onze gebeden daar uitspreken, ons naar het verkondigen van het evangelie tot luisteren zetten, dan is het een huis Gods, de heiligheid waarvan ons dierbaar behoort te wezen, en welke wij niet het recht hebben met onze zoo banale mededeelingen enz., te ontheiligen.

In dezen zij in de eerste plaats vooruitgang ons streven. Het evangelie is een stelsel van voortgang, en hier nu is eene schoone gelegenheid.

„Bekeert u één dag voor uwen dood,” zei Rabbi Nathan. Met betrekking tot dit gezegde werd Rabbi Eliëzer door zijne discipelen ondervraagd, zeggende:

„Hoe kan iemand zich een dag voor zijnen dood bekeeren, daar hij niet weet welken dag hij sterven zal?”

„Een reden te meer,” — was het antwoord, „om zich nog heden te bekeeren, alvorens hij morgen sterft; en morgen zich te bekeeren, wijl hij over-morgen zeker sterft: en alzoo zijn al zijne dagen die van boete en berouw.”

TALMUD.

INHOUD.

Wat na den dood? . . .	Blz. 161		Verbetering.	Blz. 171
Opvoeding	« 164		Wij zullen in het huis des	
Rectificatie	» 168		Heeren gaan	» 172
Droefheid naar God. . .	» 169			

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7 B Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending. Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50. Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.